



ДЕТЕ И ВРАБЧЕ

Скокъ-подскокъ, скокъ-подскокъ, Да е лѣто — по земята
рови се въ снѣга дълбокъ, житце колко щешъ, но днесъ
Врабчо нашъ — и къмъ стрѣхата гладъ прорѣзва ми чревцата,
въ мигъ разпери си крилата, затова съмъ тъй злочестъ.

Задъ прозореца голѣмъ,
надъ балкона, той съгледа,
мѣрна се внезапно тамъ
нѣкаква главичка бледа.

На момче или момиче,
не можа той да различи,
но къмъ нея се затича
съ ококорени очи.

— Чуй ме, миличко детенце,
отдалечъ захвана Врабъ,
ти си съ пълничко коремче,
а пъкъ азъ съмъ толкозъ слабъ!

Че трошички не намирамъ
и треперя азъ отъ мразъ;
ти, кажи-речи, умирамъ
всѣки мигъ и всѣки часъ,

Ехъ, да имахъ татко, мама
нѣмаше да съмъ безъ хлѣбъ,
щѣхъ да бжда ситъ за двама
и на топло — като тебъ...

Чу молбата му детето,
дожалѣ му — и завчасъ
се завтече до бюфета
и се върна съ веселъ гласъ.

На прозореца застана
съ кжсче хлѣбъ съсъ мармеладъ
и започна да го кани:

— Яжъ, бре Врабчо, край на гладъ!

Дращи птичето стѣклото,
съ човчицата си кѣлве,
но отчая се, горкото,
и побѣгна, кой знай где...

Асенъ Калояновъ